

derskud, som fortsattes fra Aar til Aar, og som væsentlig skyldtes den Omstændighed, at der var vedtaget en Række ret kostbare Love, uden at der havde fundet nogen tilsvarende Forøgelse af Statsindtægterne Sted. Det var navnlig en Lovgivning i social Retning, som krævede stigende Beløb. Derfor var det ganske nødvendigt at finde en permanent Dækning herfor. Dette lykkedes ogsaa, idet den daværende Skatteplan viste sig at føre til Balance, og Balancen opretholdtes ved dens Hjælp, indtil Krigen kom. Verdenskrigen vilde under et hvilket som helst Ministerium have forstyrret Balancen, og det anklager jeg ikke noget Parti eller nogen Regering for; men indtil Krigens Komme holdt Balancen.

Det nu foreliggende Skattekompleks er ikke, som det ærede Medlem Hr. Rode vil give det Udseende af, en Følge af visse administrative Dispositioner fra denne Regerings Side. Det undrer mig, at noget Medlem kan have Lyst til at komme med Paastande af en saadan Art, som er saa uhyre let gennemskuelige. Det er hele Verden over, man maa gribe til Forøgelse og Omlægning af Skatterne for at raade Bod paa Aarsager, der er af universel Art, nemlig Skatteevnens Synken og de forøgede Statsudgifter, som er en Følge af Krisetilstande, som man maa imødegaa ved Arbejdsledsundersøttelse, ved Bistand til offentlige Arbejder og paa anden Maade, altsaa en Forandring af Skatterne med det Formaal at bringe dem til at hvile paa et sikrere Grundlag. Det vilde en hvilken som helst Regering være kommet til at stille Forslag om.

Det ærede Medlem Hr. Korsgaard mente, at det ikke var sandsynligt, at de af mig foreslaaede Skatter vilde kunne føre til Balance, og det ærede Medlem tog her særlig det følgende Finansaar, 1922—23, og lagde det til Grund. Derom skal jeg aldeles ikke tvistes med det ærede Medlem. I et Kriseaar kan disse Skatter naturligvis ikke bære, og hvis næste Aar, 1922—23, bliver et lignende Kriseaar som indeværende Aar med lignende Udgifter i Anledning af Arbejdsledsigheden, til at sætte Byggefrettagender i Gang og til Tilskud til kommunale Arbejder, ja, saa kan de 50 Mill. Kr., som jeg har opført paa Tillægsbevillingsloven som et for Efter-Krigstiden normalt Beløb, naturligvis ikke slaa til—derom skal der ingen Uenighed være mellem det ærede Medlem og mig. Men jeg erinder det ærede Medlem om, at det, det her drejer sig om, er ikke Forudsigelser for Aaret 1922—23. Det, det drejer sig om, er et

Skatteforslag, som skulde kunne bære i en Del Aar, og som derfor nødvendigvis ikke kan lægges med et enkelt Kriseaar for Øje — og ingen af os ved jo, om det Aar, der her er Tale om, bliver et Kriseaar, eller i hvor udpræget Grad det bliver dette —, men maa lægges efter en mere almindelig Betragtning af, hvad Afviklingen af Verdenskrigen kan fordrø af de Efterkrigsudgifter, som maa siges at være af forholdsvis normal Art. Det er det, jeg har forsøgt at gøre, og der tror jeg, at mit Skøn — og andet end et Skøn er det naturligvis ikke og kan det ikke være —, om ca. 50 Mill. Kr. til Tillægsbevilling vil befindes at være rimeligt.

Hvad nu det kommende Aar angaar, er det højst sandsynligt, at Udgifterne i dette Aar vil blive ret store, større, end de forhaabentlig vil blive i de følgende Aar. Men jeg skal erindre om, at til disse Udgifter er der ogsaa nogen ekstraordinær Dækning. Paa Grund af Opkrævningsreglerne vil Indkomst- og Formueskatterne give 13 Mill. Kr. mere end det, jeg har regnet med som Normalbeløbet. Jeg skal endvidere erindre om, at jeg ikke har regnet med en Besparelse, som temmelig sikkert vil indtræde, nemlig den Besparelse, som Februarpristallet vil medføre paa Dyrtidstillæget. Ligeledes haaber jeg selvfølgelig, at der ogsaa vil kunne iværksættes andre Besparelser paa Budgettet, delvis som Følge af det synkende Prisniveau og delvis som Følge af særlige Foranstaltninger udover dem, jeg allerede har regnet med i Finansplanen.

Det ærede Medlem Hr. Rode kom med nogle Bemærkninger om Ordet „Finansplan“, som han ikke vilde godkende som Betegnelse for det her foreliggende Lovkompleks. Naturligvis kan man strides om, hvorvidt dette er tilstrækkeligt omfattende til at kunne kaldes en Finansplan; men det er i hvert Fald en Skatteplan, som tilsigter at bringe Balance under de Vilkaar, jeg har nævnt. Naar det ærede Medlem vilde frakende det Betegnelsen Finansplan, fordi jeg ikke var i Stand til at sige med Sikkerhed, hvorledes Indtægterne og Udgifterne vilde blive, saa forekommer det mig, at det ærede Medlem gik noget for vidt; det ærede Medlem vilde favne for vidt, og derfor opnaaede han ikke den Virkning, han vilde opnaa. Thi det gælder alle Skatteoverslag, det gælder overalt, hvor man skal regne med Fremtiden, at hvis man skulde nøjes med at tale om en Plan for Fremtiden i de Tilfælde, hvor man med Sikkerhed kan forudsige, hvorledes Udgiften og Indtægten vil blive, og hvordan Skat-